

Timothée de Fombelle: Tobiáš Lolness

úryvek z knihy

V první části doplňte chybějící čárky, kde čárka nepatří, nechte políčku prázdné. Zbytek příběhu dočtete a napište do okénka na konci, jak příběh asi pokračoval.

Tobiáš měřil půldruhého milimetru   což na jeho věk   nebylo nic moc. Z díry v kůře mu teď čouhaly   jenom špičky noh. Nehýbal se   noc se přes něj přelila   jako vědro vody.

Díval se   na nebe poseté hvězdami. Těžko najít černější a zářivější noc   než tu dnešní   co snášela své cákance   mezi obrovské rezavé listy.

„Jestli je v ráji nebe   určitě není tak hluboké a tak smutné...“ Tobiáš se snažil uklidnit. Ležel, hlavu zabořenou v mechu. Cítil   jak ho ve vlasech kolem uší   studí slzy.

Krčil se ve skulině černé kůry   jednu nohu měl potlučenou   ramena samý škrábanec   a vlasy zmáčené od krve. Ruce podrápané od trní ho pálily   a zbytek tělíčka zmoženého bolestí a únavo   vůbec necítil.

Jeho život se zastavil   před několika hodinami. Tobiáš teď přemýšlel   co tu ještě dělá. Vzpomněl si   jak mu říkali pokaždé   když do všeho   strkal nos: „To bylo o fous Tobiáši!“ A dnes si potichu   opakoval pro sebe: „Bylo to o fous!“

Duši sice nevypustil   ale vypadá to s ním dost bledě.

Koukal   upřeně do nebe   jako když se dítě při slavnosti květin   vší silou drží svých rodičů za ruku. Říkal si: „Jestli zavřu oči   umřu“ Ale přesto   že měl oči   jak dvě rozmazaná slzavá jezera   udržel   je otevřené. V tu chvíli   je uslyšel. A zase ho přepadl strach. Byli čtyři. Tři dospělí a jedno dítě. Dítě neslo pochodeň   která jim svítila na cestu.

„Není daleko   vím   že není   daleko.“

„Musíme ho   chytit. Ať taky pyká. Jako jeho rodiče.“

Oči třetího muže   se ve tmě žlutě leskly. Odplivl si   a řekl: „Dostaneme ho   taky si to odskáče.“

Kdyby se tak Tobiáš mohl probudit   vystoupit z toho zlého snu   rozběhnout se k posteli svých rodičů   a plakat a plakat... Líbilo by se mu   kdyby se tak Tobiáš   mohl probudit   vystoupit z toho zlého snu   rozběhnout se k posteli   svých rodičů   a plakat a plakat... Líbilo by se mu   kdyby ho v pyžamu dovedli do rozsvícené kuchyně uvařili mu teplý čaj   s medem   nabídli sušenky   a řekli mu: „Už je po všem Tobiáši. Je konec.“

Jenomže Tobiáš ležel zalezlý ve svém úkrytu, snažil se zatáhnout vyčnívající nohy a celý se trásl. Bylo mu třináct a všichni ho pronásledovali. Všichni jeho lidé.

Najednou ale zaslechl něco horšího než celá tahle studená noc plná hrůzy.

Zaslechl hlas který měl rád hlas svého dávného kamaráda Lea Blua. Čtyřiapulťový Leo se kdysi pokusil ukrást Tobiášovi svačinu, a od toho dne dělali všechno spolu. Samé dobré věci a někdy i ty trochu horší. Leo žil u své tety. Přišel o oba rodiče. Po otci slavném dobrodruhu El Bluovi mu zůstal jen bumerang ze světlého dřeva. Leo poznal hodně neštěstí a proto si v sobě nashromáždil velkou vnitřní sílu. Zdálo se že je schopen všeho, dobrého i zlého. Tobiáš měl raději to dobré: Leovu inteligenci a odvahu.

Tobiáš a Leo se brzy stali nerozlučnými přáteli. Nějakou dobu jim dokonce říkali Tobaleo, jako by měli jen jedno jméno... Ale ten, co teď stál pár metrů od něho a mával pochodní ve tmě, zatímco Tobiáš se choulil sám ve skulině kůry stromu, přece nemohl být týž Leo Blue. Tobiášovi div nepuklo srdce, když slyšel svého nejlepšího přítele, jak křičí: „Dostaneme tě! Dostaneme tě, Tobiáši!“ Hlas přeskakoval z větve na větev...

Skupinka se blížila. Všichni proklepávali kůru špičatými holemi, aby objevili dutiny a pukliny. Hledali Tobiáše. Připomínalo to lov na termity, který pořádají otcové a synové jednou za rok, na jaře, aby vypudili ten škodlivý hmyz na vzdálenější větve.

„Já ho z té jeho díry vyženu.“ Hlas, který pronesl tu větu, byl tak blízko, až se Tobiášovi zdálo, že cítí i teplý dech. Ani se nepohnul, neodvážil se dokonce ani zavřít oči. Ve tmě, kterou protínaly záblesky ohně, se k němu pořád přibližovaly údery holí. Špička dřevěné hole se mu přehnala na prst od tváře. Tobiášovo tělíčko se strachem křečovitě sevřelo. Oči však upíral k nebi, které tu a tam vykuklo mezi stíny pronásledovatelů. Tentokrát je v pasti. Je konec. Najednou tma jako v pytli. Ozval se vztekly hlas.

„Tak co je, Leo! Tobě zhaslo světlo?“

„Spadlo mi na zem. Promiňte, upadla mi pochodeň...“

„Pitomče!“

Jediná pochodeň zhasla, dál budou muset hledat ve tmě.

„Kvůli tomu toho přece nenecháme. Najdeme ho.“

K prvnímu muži se přidal ještě další a šmátrali rukama v prasklinách kůry. Tobiáš dokonce cítil, jak pohyb těch rukou rozechvěl vzduch docela blízko něho. Druhý muž si určitě přihnul, táhla z něho kořalka a jeho pohyby byly prudké a neuspořádané.

„Chytnu ho sám. Roztrhám ho na cucky. A ostatním řekneme, že jsme ho nenašli.“...

... Oba stíny se tyčily nad ním. Nic ho už nemůže zachránit. Málem sklouzl pohledem z nebe, které ho celou dobu drželo. Jedna hůl teď zajela až k němu, rychle se přitiskl ke straně a lovec ucítil pod svou zbraní jen tvrdé dřevo stromu.

Ale to už do pukliny strčil ruku druhý muž.

Tobiášovi se z očí řinuly slzy. Tlustá mužská ruka vyrazila přímo proti němu, zastavila se, posunula se trochu výš, k jeho obličejí.

V tu chvíli Tobiáš kupodivu pocítil, že ho strach opouští. Najednou byl úplně klidný. Na rtech se mu dokonce objevil mdlý úsměv mdlý úsměv, když uslyšel, jak ten strašný hlas rozkošnický zašeptal:

„Mám ho. Držím ho.“

Všude kolem nastalo ticho.

Ostatní lovci přistoupili blíž. Dokonce i Leo Blue se odmlčel, možná se bál, že se bude muset podívat bývalému příteli do očí.

Skupinka čtyř nebo pěti mužů obstoupila zraněného chlapce. Ale Tobiáš se už ničeho nebál. Ani se nezachvěl, když muž strčil ruku do díry, s divokým smíchem něco vyrval a ukázal to ostatním.

Nastalo ticho, trvalo déle než sníh v zimě. Tobiáš cítil, jak mu někdo utrl kus vesty.

Co se stalo? Dostali ho? (vymysli pokračování v příběhu)

